

De Ster

„..... Ik zeg u, dat één van u
Mij zal verraden.”

Mattheus 26 : 21.

(Zie blz. 40)

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 3

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

En de heer zeide tot den dienstknecht: Ga uit in de wegen en heggen, en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde. Lucas 14:23.

INHOUD

DE HEERSCHAPPIJ DER GERECHTIGHEID <i>door Joseph Fielding Smith</i>	35
OPMERKELIJKE BEKENTENIS VAN EEN TABAKSHANDELAAR	39
VAN DE REDACTIE:	
HET LOON DES VERRAADS	40
GROETEN VAN BEKENDEN!	41
„DWING ZE IN TE KOMEN” <i>door Frank I. Kooyman</i>	42
DE KLEINE JOHANNES <i>door Frederik van Eeden</i>	45
TER AFWISSELING	47

„DE STER” VAN 1939 WEER COMPLEET.

LAAT OOK DIT JAARGANG WEER
INBINDEN IN LINNEN BAND
MET GOUDEN LETTERS.

Een sieraad voor Uw boekenkast.

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden
Telefoon 20950 - Giro 79376

DE HEERSCHAPPIJ DER GERECHTIGHEID

Een Nieuwjaars-toespraak
van JOSEPH FIELDING SMITH van den Raad der Twaalven
(Vervolg).

Gevaarlijke Tijden.

Dit zijn gevaarlijke tijden. Dit is een dag waarin wij in ernstig gevaar verkeeren, gevaar tengevolge van de menschelijke valsche leerstellingen, gevaar tengevolge van het heerschende ongelooft, want de filosofieën van de wereld zijn zoodanig opgesteld dat zij de fundamenteele leerstellingen en wetten van het Evangelie van Jezus Christus ondergraven. Voor deze dingen moeten wij ons wachten. Heden heerscht in de wereld een geest van onverschilligheid, die alles ontkent wat godsdienst heet. De menschen in het algemeen bidden niet in geest en waarheid, maar van ons, de leden der Kerk van Jezus Christus, verwacht de Heere dit wel. Hij verwacht van ons, dat wij een rechtschapen leven leiden, en dat wij in de vrijheid van het Evangelie blijven, waarmede wij zijn vrij gemaakt. Houdt mij ten goede, dat ik op deze wijze tot u spreek, maar deze dingen verontrusten mij voortdurend. Ik gevoel dat het mijn plicht is als ouderling in Israëls mijn stem te laten hooren en de Laterdaagsche Heiligen te waarschuwen en ze tot inkeer te brengen als ook de heele wereld, want zeker hebben wij dat noodig. Wij hebben het noodig als leden dezer Kerk. We hebben het noodig als burgers van den staat. Zeer zeker behooren alle volkeren boete te doen en zich met geheel hun hart tot God te bekeeren, want groote droefheid staat voor de deur.

Wat zal nu gebeuren wanneer Christus komt? In het voorwoord zegt Hij, dat wij naar deze dingen moeten zoeken, want ze zijn waarachtig en zullen vervuld worden. In deze openbaringen heeft Hij gesproken over hetgeen voor en na Zijn wederkomst zal gebeuren. Wanneer wij ons niet voorbereiden, hebben wij geen verontschuldiging, want wij zijn voldoende gewaarschuwd geworden. Wij hebben deze waarschuwingen steeds voor ons, en wij kunnen ze ook verstaan, want ze zijn klaar en duidelijk geschreven.

Laat mij u nog iets voorlezen van de dingen die zullen geschieden wanneer Christus komt en de heerschappij van gerechtigheid zal ingevoerd worden: Bereidt u op de openbaring voor, welke komen zal, wanneer het gordijn van Mijn Tempel in Mijn Tabernakel, welke de aarde verbergt, zal weggenomen worden, en alle vleesch Mij zal zien.

In de Hemelen te zien.

Dit zal dus gebeuren, wanneer de Heere komt in dien grooten en verschrikkelijken dag. Men zal Hem in de Hemelen zien, alle vleesch zal Hem zien en wanneer deze dag komt, zal elk verderfelijik ding — het zij mensch of dier, de vogelen des Hemels of de visschen der zee — hetwelk op aarde is, vernietigd worden.

En elk verderfelijik ding van den mensch zoowel als van het beest des velds, of van de vogelen des Hemels, of van de visschen

der zee, dat op het aangezicht der aarde woont zal verteerd worden.

En zoo zeide de Heere in deze openbaring: En de elementen zullen door hevige hitte smelten en alle dingen zullen nieuw worden, opdat Mijne kennis en heerlijkheid op de geheele aarde moge rusten.

En in dien dag zal de vijandschap des menschen en de vijandschap der dieren, ja de vijandschap van alle vleesch voor Mijn aangezicht ophouden. (L. en V. 101 : 23-26).

Verderfelijkheid weggedaan.

Waarom zou zulks ophouden? Omdat al het verdorvene op de geheele wereld, hetzij dier of mensch, weggedaan zal worden. Wie boosheid in zijn hart heeft, zal niet kunnen staan, dezulken zullen zijn als de stoppelen op het veld: ze zullen verbrand worden en niet meer bestaan. Op deze wijze zal de aarde gereinigd en met de kennis des Heeren bedekt worden, gelijkerwijze het water de zee bedekt

En in dien dag, wat ook eenig mensch zal vragen, het zal hem gegeven worden.

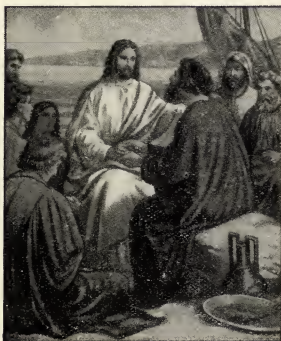
En in dien dag zal Satan geene macht hebben eenig mensch te verzoeken.

En daar zal geen verdriet zijn, omdat er dan geen dood is.

En in dien dag zal een kind niet sterven totdat het oud is, en zijn leven zal zijn als de ouderdom eens booms.

En als het sterft, het zal niet slapen, (dat is te zeggen in de aarde) doch zal in een oogwenk veranderd en dan opgenomen worden, en zijn rust zal heerlijk zijn. (L. en V. 101 : 27-31).

Dat zal een heerlijke dag zijn, een dag welken de gerechten niet te vreezen hebben, maar de goddeloozen en verdorvenen zullen met bangheid en schrik vervuld zijn, want allen die niet overeenstemmen met het Evangelie van Jezus Christus, die dus geen vrede in hun harten hebben, zullen vernietigd worden.

Christus geeft onderwijs aan Zijn discipelen.

Het zal de dag zijn, waarin het lam naast de leeuw zal liggen, en deze gelijk de os stroo zal eten, de dag, waarin vrees, haat en vijandschap van de aarde zullen verdwijnen, want allen die met haat vervuld waren, zullen niet meer zijn. Met menschen, dieren en met alles wat op aarde kruipt en vliegt zal een verandering plaats hebben. Volgens de woorden, die ik gelezen heb, zullen liefde, eendracht, vrede en gerechtigheid op aarde heerschen, want Satan zal gebonden worden,

zoodat hij de menschen niet meer tot zonde verleiden kan. Deze toestand zal gedurende 1000 jaren op aarde heerschen. En niet alleen dat, de menschen zullen vrij van zonde leven, vrij van de vrees voor ziekte en dood, tot ze de leeftijd van 100 jaar bereikt hebben. Kinderen zullen niet overlijden, ze zullen leven tot ze de maat van hun bestemming hebben vervuld. Inderdaad zal de sterfelijkheid tot een minimum teruggebracht worden.

Sterfelijkheid ook in het Duizendjarig Rijk.

☛ Er zullen dus ook in het Duizendjarig Rijk sterfelijke wezens op aarde leven, opdat het groote werk van de verlossing der dooden voortgezet, en tot een einde gebracht zal kunnen worden. Gedurende deze duizend jaren van vredesheerschappij zullen de menschen in de Tempelen des Heeren gaan, en daar, voor de in de geestenwereld wachtende geesten, de voor hun zaligheid noodige verordeningen voltrekken. Maar de dan levende sterfelijken zullen leven tot ze 100 jaar oud zijn en zullen dan in een oogwenk veranderd worden tot onsterfelijkheid. De menschen zullen macht over de ziekten hebben, hun lichamen zullen sterk en vol weerstandsvermogen zijn, want er zal een nieuwe schepping zijn, en alle dingen zullen vernieuwd worden, wanneer Christus komt.

¶ Maar dan zal niet alleen met alles wat op de aarde is een verandering plaats grijpen, maar ook de graven zullen zich openen en de rechtvaardige dooden zullen opstaan, diegenen die de geboden des Heeren hebben onderhouden,

zullen te voorschijn komen, onverschillig in welken tijd ze geleefd hebben. Allen, die in Christus gestorven zijn, zullen bij Zijn wederkomst opstaan en zullen gedurende het Millennium op aarde leven, gelijk Jezus Christus op aarde zal wonen. Ze zullen gedurende deze 1000 jaren niet altijd op aarde vertoeven, maar met de op aarde levende sterfelijken verkeer. Deze opgestane Heiligen evenals ook de Verlosser zelf zullen komen, om te leeren en aanwijzingen te geven, ze zullen ons dingen openbaren, die wij moeten weten, wanneer wij het werk in de Tempelen willen doen.

Inzoover het ons betreft, geeft het niets, of wij dezen dag zullen beleven, of eerder zullen sterven, want wanneer het laatste het geval zal zijn, dan zullen wij in de opstanding der rechtvaardigen te voorschijn komen en opgeheven worden om Christus te ontmoeten, wanneer Hij als Koning der Koningen in de wolken des Hemels komen zal, om de heerschappij van gerechtigheid op aarde op te richten.

Dit is het Evangelie van Jezus Christus. Het wordt in de openbaringen van God in den Bijbel en in het Boek van Leer en Verbonden duidelijk gemaakt. Maar wanneer wij de geboden van God niet onderhouden hebben, wanneer wij onrechtvaardig waren, de zonde lief hadden en onze harten op het booze gericht hadden, dan zullen wij sterven en niet opstaan voordat de duizend jaren om zijn. Er is bepaald geworden, dat de onrechtvaardigen en boosdoeners deze duizend jaren in de geestenwereld, als 't ware in de gevangenis moeten door-

brengeu, waar ze door de dingen die ze daar te lijden hebben, boete doen en gereinigd worden.

Een vreeselijk vooruitzicht.

Johannes zag in zijn verheven openbaring de andere dooden, die pas na de duizend jaren weder levend zouden worden. Dit zal een vreeselijke slag voor hen zijn en velen zullen er door getroffen worden, want een ontelbare schare zal vanwege haar verdorvenheid van de aarde verdeldg worden. De lichamen van deze menschen zullen in de graven rusten en hun geesten in de gevangenis gehouden worden, waar ze geloof aan God moeten leeren, terwijl de menschen in het Duizendjarige Rijk vooruitgang kunnen maken.

Ik wensch alleen mijn geliefde broeders en zusters, dat wij deze openbaringen meer lezen en bestudeeren zouden, opdat wij vertrouwd worden met hun inhoud, want wanneer Christus komt zal

een gericht worden gehouden. Het is ons gezegd, dat de boeken geopend zullen worden en dat de menschen geoordeeld zullen worden naar hetgeen in de boeken geschreven staat en onder deze boeken zou zich het Boek des Levens bevinden Wij zullen zijn bladzijden kunnen zien. Wij zullen dan ons zelf kunnen zien, zooals wij nu zijn en wij zullen moeten toegeven, dat het oordeel over ons uitgesproken, rechtvaardig is, of wij nu waardig geacht worden om in het Duizendjarige Rijk te leven of naar het rijk der dooden zullen worden verbannen.

Laten wij dus in deze Schriften zoeken, laten wij ons met deze openbaringen des Heeren vertrouwd maken, want Hij heeft ze ons als wegwijzer gegeven. Wanneer wij dit doen, zullen wij een beter begrip van deze gewichtige dingen krijgen en een grootere kracht bezitten om in het licht en in de waarheid te wandelen.

* * *

O.m te onthouden

Een gouden hart is beter dan een zilveren tong.

* * *

Hoe kleiner wij zijn, des te meer spreken wij over onszelf.

* * *

Nader tot God komen, is hoofdzakelijk een kwestie van met beide voeten op den grond komen.

* * *

Genoegen is een rimpel op de oppervlakte der verbeelding, vreugde is de blijvende verheerlijking der ziel.

* * *

Opmerkelijke bekentenis van een tabakshandelaar

ZOULD GIJ willen gelooven, dat ooit een tabakshandelaar zou toegeven, dat praktisch elke sigaret, die aan de markt komt, nadeelig voor de gezondheid is? Toch is dat inderdaad eenige jaren geleden gebeurd.

De „*Cigar and Tobacco World*” te Londen heeft eens dit van een groot Russisch zanger, die tevens een groot rooker was, gezegd: „Het was een van de weinige vreugden, welke hij zich met het oog op zijn drukke werkzaamheden en de voorzorgen, die hij als kunstenaar in acht moest nemen, kon veroorloven. Plotseeling bemerkte hij, dat ook dat genoeg hem zou moeten worden ontnomen. De sigaretten waren nadeelig voor zijn keel, dus ook voor zijn stem. Hij beproefde elke soort sigaret, die hij zich maar kon bedenken: Amerikaansche, Turksche en Egyptische, doch allen hadden dezelfde slechte gevolgen. Toen slaagde een vriend en landgenoot erin een sigaret te maken, die de beroemde zanger zonder

oogenschijnlijke hinder kon rooken.

Let wel, dat de zanger *iedere* soort sigaret had beproefd, die hij kon vinden en dat allen dezelfde uitwerking hadden. Al deze: Turksche, Amerikaansche en Egyptische zijn de merken die bij billioenen worden gerookt in de wereld, door het ontzagelijke leger rookers, want er is voor hen geen vriend, die een onschadelijk merk uitvindt. Wanneer de gemiddelde rooker tot de ontdekking komt, dat het rooken hem heeft geschaad, dan kan hij twee dingen doen: hij kan er mee doorgaan, tot herstel onmogelijk is geworden, of hij kan een kloek besluit nemen en met de inspanning van al zijn wilskracht de ketenen verbreken, die hem gebonden houden. Het laatste vergt echter zooveel van het uithoudingsvermogen, dat velen niet meer kunnen ophouden met rooken en er mee doorgaan tot het bittere einde. De negerslaven van vroeger leefden in weelde, vergeleken met de nicotine-slaven van heden.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Februari

1 Nephi 16:3: „Indien gij gewillig zijt om naar de waarheid te luisteren en naar het Woord van God, dan zult gij oprecht voor Hem kunnen wandelen.”

AVONDMAALSVERS

O, help m' onberisp'lijk te zijn van gedrag:

Gehoorzaam en vriend'lijk en goed, dag aan dag.

In den naam van den Heiland, Die kinderen mint,

Bid 'k U: geef m'Uw zegen en sterk m'als Uw kind.

1 FEBRUARI 1940

VAN DE REDACTIE

HET LOON DES VERRAADS

Die de hand met Mij in den schotel indoopt,
die zal Mij verraden. Matth. 26:23.

WAT IS HET geweest, dat Judus er toe bracht zijn Meester te verraden? De voor-naamste drijfveer is niet moeilijk na te gaan. Wij lezen in het 12de hoofdstuk van Johannes, dat Judas zich verontwaardigd betoonde, dat Maria de voeten van Jezus zalfde met zeer kostelijke zalf, welke naar zijn meening beter verkocht had kunnen worden. De opbrengst had men, zoo zeide hij, aan de armen moeten geven.

Johannes voegt hier ter toelichting aan toe: „En dit zeide hij, niet omdat hij bezorgd was voor de armen, maar omdat hij een dief was en de beurs had en droeg hetgeen gegeven werd.”

Omdat hij een dief was. Ziedaar de aanleidende oorzaak van zijn misdaad. Hoewel hij meer dan eens getuige was geweest van Jezus' liefde en zachtmoedigheid en van Zijn wonderbare macht om de zieken te genezen, den dooden het leven terug te geven en in de nooddrift van hen, die niet hadden, te voorzien, had hij het geld meer lief dan den Meester. Zoo lief had hij het blijkbaar, dat hij er zich meer dan eens aan vergrepen moet hebben, daar Johannes hem een dief noemt.

Niets wat Jezus in zijn tegenwoordigheid had gedaan, noch de waardevolle lessen en vermaningen uit Zijn mond vernomen, waren in staat gebleken

dezen discipel van zijn hebzucht te genezen. Zóó grenzenloos hebzuchtig was hij tenslotte geworden, dat hij voor de zwaarste misdaad, ooit door een sterveling begaan, niet terug deinsde. Ik zeg tenslotte. Ja, want eens moest ook in het leven van Judas Iskarioth een tijd zijn geweest, dat betere gevoelens de overhand hadden, toen hij besloot n.l., een discipel van Jezus te worden, tenzij hij dit besluit in den beginne reeds met een valsch oogmerk had genomen, hetgeen met het oog op de toen heerschende omstandigheden niet waarschijnlijk is.

Het bloote feit echter, dat hij een van Christus' volgelingen werd, heeft van hem geen beter mensch gemaakt. Hierin ligt voor ons een les besloten. Waarom werd hij door den omgang met Gods Zoon geen beter mensch?

Omdat hij niet in Hem geloofde. En toch was hij meer dan eens getuige geweest van de uitingen van goddelijke macht van den Verlosser!

Hoe vaak hooren wij in de wereld niet verkondigen: „Gij zegt dat God wederom van den hemel heeft gesproken en Zijn boodschappers naar de aarde heeft gezonden als in de dagen van ouds om Zijn Evangelie te herstellen? Waarom zend Hij mij zóó'n afgezant niet? Dan zal ik het gelooven, eerder niet!

Laat ons dan denken aan de

woorden van Jezus: „Het geloof komt niet door de teekenen, maar de teekenen komen door het geloof". Laat ons dan niet spreken over de gaven en krachten, die in de Kerk van Christus aanwezig zijn om zulk een mensch te overtuigen. Het dient tot niets. Hij zal het niet gelooven, evenmin als de Priesters, Farizeeën en Schriftgeleerden Jezus aan het kruis genageld ziende, Hem geloofden. Zij bespotten Hem, zeggende: „Anderen heeft Hij verlost, Zichzelve kan Hij niet verlossen!" Ook zij hadden gezien en gehoord en toch geloofden zij niet.

Uit deze voorbeelden leeren wij, dat het Evangelie niet gepredikt wordt, door uitweiden over de wonderbare krachten in Zijn Kerk. Jezus zelf verbood

daarom waarschijnlijk meermalen ruchtbaarheid te geven aan hetgeen Hij ten zegen van anderen had verricht. Laat ons trachten het te prediken, zooals onze Meester het deed: in zachtmoedigheid en liefde. En vooral door het voorbeeld.

Laat ons trachten voorbeelden te zijn van verdraagzaamheid, lankmoedigheid en vergevensgezindheid en niet van twist, tweedracht en zelfverheffing, want dan plegen wij ook een soort verraad, aan Hem, dien wij eens beloofden te volgen en aan onszelf. Ja aan onszelf het meest, want gelijk Judus het loon des verraads ontving (en van hem werd nooit meer iets vernomen) zoo zullen wij dan ons loon ontvangen.

* * *

Groeten van bekenden!

VAN President en Zuster Murdock mochten wij een schrijven ontvangen, bestemd voor alle leden en vrienden van de Kerk. Zij deelen in dit schrijven mede, dat zij een voorspoedige reis mochten hebben en in goede welstand zijn thuis gekomen. Zij hebben de groeten van alle Hollandsche leden overgebracht en waren tegenwoordig in de Hollandsche vergaderingen, waarin door hen werd gesproken en door Joyce en Tommy Hollandsche liederen werden gezongen. Zij wenschen ons allen nog een gezegend jaar 1940 en vermanen ons standvastig te blijven in het Evangelie.

Ook van Zuster Riet mochten wij een hartelijk schrijven ontvangen en zij wenscht alle organisaties in de Kerk veel geluk en voorspoed, en hoopt dat Holland van de verschrikkingen van den oorlog bevrijd mag blijven.

Tevens van de familie Sluyter en hun kleinzonen Paul Vorkink en Marion Evertsen, en van alle Zendingen, welke door den oorlogstoestand naar huis moesten keeren, en de vroegere Zendingspresidenten Kooyman en Lyon.

Uit al deze brieven spreekt een toon van medeleven in onze Zending en zij verklaren daarin ons nooit te zullen vergeten en vertrouwen dat onze Hemelsche Vader in genade en ontferming op ons zal nederzien in deze moeilijke tijden.

„DWING ZE IN TE KOMEN”

door Frank I. Kooyman

(Lukas 14 : 23)

Tegen den zuiveren geest van het Evangelie, die vrijheid ademt, druischt wellicht geen Schriftwoord zoo regelrecht in als bovenstaande titel. „Dwing ze” — maar: „Dat kan de Heiland niet gezegd hebben”, roept men onwillekeurig uit. Wie aandachtig Zijn droeve klacht leest, over Jeruzalem uitgesproken: „Hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs eene hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen, en gijlieden hebt niet gewild?”, kan niet anders dan tot de conclusie komen dat de mensch zedelijk onbelemmerd is, dat hij een vrijen wil heeft. In een van onze Mormoonsche liederen wordt dit onbepaalde in doen en laten volgenderwijs bezongen:

Weet dan, dat elke ziel is vrij
Haar weg te kiezen, waar 't ook zij;
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
Daar Hij een vrijen wil ons liet.

Of wil men een andere vertaling:

Weet dit, dat iedere ziel die leeft
Haar eigen keus: wilsvrijheid heeft.
't Is eeuwig waar: met tegenzin
Voert God geen mensch ten hemel in.

Hij roept en overreedt en hoedt,
Schenkt wijsheid, liefde, zielslicht,
[moed,
Is goed en minzaam zonder grens,
Maar *dwingen zal Hij nooit een mensch.*

En tòch: *Dwing ze in te komen?*

Neen, duizendmaal neen! Althans niet het „dwingen” van ons Westersche menschen. (Het Engelsche „compel” klinkt niet minder

stug en stroef, niet minder positief en pasklaar, niet minder pijnlijk precies dan ons Hollandsche woord.)

In de Schriften kan men lezen dat de letter doodt, maar dat de geest levend maakt (2 Cor. 3 : 6). Wie een waar volgeling van den Heiland wil zijn, kan onmogelijk alles wat Hij gezegd heeft letterlijk opvatten. De Heiland was een Oosterling. Hij leerde doorgaans op de Oostersche manier, d.w.z.

Frank I. Kooyman

dichterlijk, suggestief en door zinnelijke voorstellingen.

Men denke b.v. aan Mattheus 23 vers 24: „Gij blinde leidslieden, die de mug uitzijgt, en den kemel doorzwelgt!” Wie zou willen beweren dat de Joden in Jezus' dagen letterlijk het schip der woestijn doorslikten!

Wat nu het „dwingen” betreft bij het verleenen van gastvrijheid

in die dagen, dit wordt heel duidelijk en interessant verklaard door Abraham Mitrie Rihbany, een geboren Oosterling, die nu in Amerika woont. In zijn boek: *The Syrian Christ* (De Syrische Christus) belicht hij allerlei Oostersche gewoonten en gebruiken, die heden ten dage nog net eender zijn als toen de Zaligmaker in Palestina rondwandelde.

Gastvrijheid verleenen op echt Syrische manier, zegt Rihbany, is geen kleine onderneming. Kort en bondig zijn bij zulke gelegenheden staat gelijk met ingierig zijn. Oostersche overdrijving en vurigheid van spraak worden nimmer krachtiger tentoongespreid dan bij zoo'n uitnodiging. De korte vorm van de Nederlandsche invitatie: „Het zou mij heel aangenaam zijn als U bij ons zoudt kunnen komen eten,” hoe oprecht ook bedoeld, zou een Oosterling als een excuus toeschijnen om aan de gastvrijheidsplicht te ontkomen. En ook de gretige aanvaarding van de uitnodiging bij ons Westerlingen zou den zoon van het Oosten uiterst onwaardig toeschijnen. Alhoewel de gevraagde gast het aanbod kan aannemen, moet hij er even hard op aandringen: „Nee, ik kan niet”, als de aspirant gastheer er op aan moet dringen: „Ja, U móet.”

Op zijn aan te zoeken gast toetredend, houdt een Syriër ongeveer het volgende gesprek met hem, waarbij hij een gevoelsvuur aan den dag legt, dat de vertaling maar heel zwakjes openbaart:

„Veredel ons met uw bijzijn”.

„Ik zou zeer veredeld zijn, maar ik kan de uitnodiging niet aannemen.”

„Dat kan toch niet zoo zijn.”

„Ja, ja, zoo moet het zijn.”

„Nee, ik bezweer het U bij uwe vriendschap en bij het leven Gods. Ik zou U, o zoo gaarne met mijn brood en zout kennis willen laten maken.”

„En ik bezweer het U dat ik het onmogelijk vind de uitnodiging aan te nemen. Uw brood en zout zijn aan allen bekend.”

„Komaan, doe het dan alléén maar om ónzentwil. Als U bij ons komt, komt U bij uzelf thuis. Laat ons U uwe milddadigheid vergelden.”

„Bij de genade Gods, ik heb U nooit eenige milddadigheid betoond die noemenswaard is.”

Hier grijpt de gastheer zijn gast bij den arm en met een uitdrukkelijk: „Ik wil U niet laten gaan,” haalt hij hem naar zich toe en zou hem naar binnen willen trekken. Dan stemt de gast, verheugd dat hij „met eere” overwonnen is, in de uitnodiging toe.

Zóó moet men de volle beteekenis van onzen tekst verstaan: „Dwing ze om binnen te komen.”

Die „dwang” gebruikte ook Lydia, „een purperverkoopster uit Thyatire,” toen zij de met haar sprekende apostelen uitnodigde bij haar hun intrek te nemen. In Handelingen 16 vers 15 zegt Paulus: „En als zij en haar huis gedoopt waren, bad zij ons, zeggende: Indien gij hebt geoordeeld, dat ik den Heere getrouw ben, zoo komt in mijn huis en blijft er. *En zij dwong ons.*” In de Leidsche vertaling staat: „Voor haar aandrang zwichtten wij.”

Als de verzezen Heiland de Emmatüsgangers vergezelt, leest men: „En zij kwamen nabij het vlek, daar zij naar toegingen; en Hij hield zich, alsof Hij verder

gaan zou. *En zij dwongen Hem.*”
De Leidsche vertaling luidt:

„Maar zij noodigden Hem dringend uit.”

Rihbany, de bovengenoemde schrijver, acht het noodig er tegen te waarschuwen, dat men niet moet veronderstellen, waar de Oosterling ontzettend veel gebruik maakt van figuurlijke taal, dat alle Oostersche spraak figuurlijk is. Alle menschenrassen maken min of meer gebruik van die manier van spreken, maar de Oosterling maakt er *groot* gebruik van.

En waar Rihbany van Jezus spreekt als de zoon van een bepaalde landstreek, daar wil hij in geen deele het Evangelie localiseeren of tot een bepaald oord beperken; evenmin in een bespreking treden over het probleem van Jezus' persoonlijkheid. Hij wijst er eenvoudig op, dat Jezus, *als mensch*, een Syriër was onder de Syriërs, Volgens betrouwbare geschiedenis heeft Hij nooit een ander land gezien dan Palestina. Dáár werd Hij geboren; dáár groeide Hij op, dáár leerde Hij Zijn Evangelie en dáár stierf Hij ervoor.

Het is daarom zoo natuurlijk mogelijk, dat Evangelische waarheden doorgegeven zijn van geslacht tot geslacht — en tot de naties van het Westen — in Oosterschen vorm gegoten, en doorweven met de eenvoudige huiselijke en maatschappelijke gebruiken van Syrië. Aan het goud van het Evangelie kleeft het zand en het stof van Palestina.

Zóó kan men verstaan hoe een zeker mensch, die een grooten maaltijd aanricht, waarvan de eerst genoodigden geen gebruik

maken, waarop de armen, de mismaakten, de blinden en de verlamden binnengebracht worden, die evenwel het huis niet vullen, zoodat er „nog plaats” is — hoe die mensch tot zijn dienaar zegt: „Ga dan naar de landwegen en aan de heggen, en *dwing ze om binnen te komen*, opdat mijn huis vol worde.”

Wie zou, als volgeling, als dienaar van den Grooten Gastheer niet uit willen gaan „in de wegen en aan de heggen”, om „gasten” te bewegen, ze als het ware bij den arm te grijpen en naar binnen te trekken.” Wie zou hen niet zóó dringend willen aansporen, dat ze voor dien aandrang zouden zwichten,

Opdat z' eens allen naadren mochten
Tot dat Heilig Avondmaal,
Toebereid voor vrijgekochten
Aller natie, tong en taal!

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

HET WAS warm aan den vijver en doodstil. De zon, rood en afgemat van haar dagelijksch werk, scheen een oogenblik op den verren duinrand uit te rusten, vóór ze onderdook. Bijna volkomen spiegelde het gladde water haar gloeiend aangezicht weer. De over den vijver hangende bladen van den beuk maakten van de stilte gebruik om zich eens aandachtig in den spiegel te bekijken. De eenzame reiger, die tusschen de breede bladen van de waterlelie op één poot stond, vergat dat hij uitgegaan was om kikkers te vangen en tuurde in gedachten verzonken langs zijn neus.

Daar kwam Johannes op het grasveldje, om de wolkengrot te zien. Plomp! plomp! sprongen de kikvorschen van den kant. De spiegel trok rimpels, het zonnebeeld brak in breede strepen en de beukenbladen ritselden verstoord, want zij waren nog niet klaar met hun beschouwing.

Vastgebonden aan de naakte wortels van den beuk lag een oude kleine boot. Het was Johannes streng verboden daarin te gaan. O, wat was dezen avond de verzoeking sterk! Reeds vormden zich de wolken tot een ontzaglijke poort, waarachter de zon ter ruste zou gaan. Schitterende rijen wolkjes schaarden zich ter zijde als een goudgeharnaste lijfwacht. Het watervlak gloeide mede, en roode vonken vlogen als pijlen door het oeverriet.

Langzaam maakte Johannes het touw der boot van de beukenwortels los. Daar te drijven, midden

in de pracht! Presto was reeds in de boot gesprongen en eer zijn meester het zelf wilde, schoven de riethalmen vaneen en dreven zij beiden weg in de richting van de avondzon.

Johannes lag op den voorsteven en staarde in de diepte van de lichtgrot. — Vleugels! dacht hij, nu vleugels! en daarheen!

De zon was verdwenen. De wolken gloeiden door. In het oosten was de hemel donkerblauw. Daar s'ond een rij wilgen langs den oever. Roerloos staken zij hun smalle witte blaadjes in de stille lucht. Tegen den donkeren achtergrond scheen dat prachtig bleekgroen kantwerk.

Stil! wat was dat? Het schoot als een suizeling over het watervlak, — als een lichte windvlaag, die een spitse vore in het water groeft. Het kwam van de duinen, van de wolkgrot.

Toen Johannes omzag, zat een groote blauwe waterjuffer op den rand der boot. Zoo groot had hij er nog nimmer een gezien. Zij zat stil, maar haar vleugels bleven in een wijden cirkel trillen. Het scheen Johannes, dat de punten van haar vleugels een lichtenden ring vormden.

Dat moet een vuurvlieder zijn, dacht hij, die zijn heel zeldzaam.

Doch de ring werd grooter en grooter en de vleugels trilden zoo snel, dat Johannes niet meer dan een nevel zag. En langzamerhand zag hij uit die nevel twee donkere oogen schitteren, en een lichte ranke gestalte, in een teederblauw kleedje, zat op de plaats van de

libel. In het blonde haar was een krans van witte winden en aan de schouders gazen haftvleugels, die als een zeepbel in duizend kleuren schitterden.

Een huivering van geluk doortintelde Johannes. Dát was een wonder!

„Wilt ge mijn vriend zijn?“ fluisterde hij.

Dat was wel een zonderlinge wijze om een vreemde aan te spreken — maar het ging hier niet gewoon toe. En hij had een gevoel, alsof hij het vreemde, blauwe wezen al lang kende.

„Ja Johannes!“ hoorde hij en de stem klonk als het schuifelen van het riet in den avondwind of het ruischen van den regen op de bladen in het bosch.

„Hoe moet ik u noemen?“ vroeg Johannes.

„Ik ben geboren in den kelk eener winde. Noem mij Windekind!“

En Windekind lachte en staarde Johannes zoo vertrouwelijk in de oogen, dat het hem wonderbaar zalig te moede werd.

„Het is vandaag mijn verjaardag,“ zeide Windekind, „ik ben hier in den omtrek geboren, uit de eerste stralen der maan en de laatste der zon. Men zegt wel dat de zon vrouwelijk is. Dat is niet waar. Hij is mijn vader.“

Johannes nam zich voor, morgen op school van den zon te spreken.

„En kijk! daar komt het ronde, blanke gezicht van mijne moeder al te voorschijn. Dag moeder! O, o, wat kijkt zij weer goedig en bedrukt!“

Hij wees naar de Oosterkimmen. Groot en glanzig rees daar de maan aan den grauwen hemel, achter het kantwerk der wilgen,

dat zwaait tegen de lichte schijf afstak. Zij zette werkelijk een zeer pijnlijk gezicht.

„Kom! kom! moeder! het is niets. Ik kan hem immers verrouwen!“

Het schoone wezen trilde vrolijk met de gazen vleugels en tikte Johannes met de Irisbloem, die hij in de hand had, op de wang.

„Zij vindt het niet goed dat ik bij u gekomen ben. Gij zijt de eerste. Maar ik vertrouw u, Johannes. Gij moogt nooit, nooit aan een mensch mijn naam noemen of over mij spreken. Beloofd gij dat?“

„Ja, Windekind,“ zei Johannes. Het was hem nog zoo vreemd. Hij voelde zich onuitsprekelijk gelukkig maar vreesde zijn geluk te verliezen. Droomde hij? — Naast hem op de bank lag Presto kalm te slapen. De warme adem van zijn hondje stelde hem gerust. De muggen krioelden op het watervlak en dansten in de zoete lucht, evenals gewoonlijk. Het was alles zoo klaar en duidelijk om hem heen. Het moest waarheid zijn. En altijd voelde hij dat Windekind's vertrouwelijke blik op hem rustte. Daar klonk weer de zoetruischende stem:

„Ik heb u vaak hier gezien, Johannes. Weet ge waar ik was? — Soms zat ik op den zandgrond van den vijver tusschen de dichte waterplanten en zag naar u op, als ge over het water heenboogt, om te drinken of om de watertorren en salamanders te bekijken. Maar mij zelve zaagt gij nooit. Dikwijls ook keek ik naar u uit het dichte riet. Daar ben ik heel veel. Daar slaap ik meestal, als het warm is. In een leeg karkietenest. Ja! dat is heel zacht.“

Ter Afwisseling

Grootvader is bij zijn kleinzoon op bezoek en wil wel eens weten, hoe het met Jantje's vorderingen op school staat.

Hij vraagt: „Wel mijn jongen, als jij tien appels hebt en ik geef je er twee bij, hoeveel heb je er dan samen?”

„Dat weet ik niet, Opa. Wij rekenen altijd met knikkers!”

Een reiziger was genoodzaakt ergens in een logement van een afgelegen dorpje wegens noodweer te overnachten.

„Het lijkt wel den zondvloed”, zeide hij tot den waard.

„De wat?”

„De zondvloed. U hebt toch wel gelezen van den vloed en de ark, die op den berg Ararat landde?”

„Neem mij niet kwalijk meneer, maar ik heb in drie dagen nog geen krant gezien.”

„Hm”, mompelde de uitgever. „Uw handschrift is zoo onduidelijk dat ik uw gedichten bijna niet kan lezen. Waarom hebt u ze niet getypt, voor u ze hier bracht?”

„Getypt?” vroeg de dichter verbaasd. Dacht u dan dat ik mijn tijd met dichten zou verdoen, als ik kon typen?”

Ergens in Nederland woont een dame van 103 jaar oud, die een dezer dagen voor het eerst een auto zag. Dit verklaart, waarom zij 103 jaar oud is geworden.

De Zondagsschoolleeraar staat voor de klas en zegt: „Het onderwerp voor van daag is „Leugenaars”. Wie van jullie heeft het 69ste hoofdstuk van Mattheus gelezen?”

Bijna alle handen gaan de hoogte in.

„Daar heb ik je; jullie zijn juist degenen over wie ik spreken zal, want er is geen 69ste hoofdstuk van Mattheus.

Sommige menschen hebben tact, anderen vertellen de waarheid,

Zakenman: „Het spijt mij, dat mijn drukke bezigheden mij belletten je liefdadigheidsconcert bij te wonen, maar ik zal in den geest bij je zijn.”

Vriend: „Prachtig! En waar wil je, dat je geest gaat zitten? Ik heb plaats en van twee, drie en vijf gulden.”

Een bekende van den ouden Schot Mac. zoo en zoo belt aan. De dienstbode doet open. „Is mijnheer thuis?”

„Ja, maar hij heeft het erg druk.”

Hoezoo, druk?

Hij geeft vanavond een partijtje en is nu bezig zijn grammofoonnaald te slijpen.”

Jan: „Sakkerloot. Piet schrijft dat hij den hamer wel zeventig meter ver heeft geworpen.”

Kees: „Dan zal hij zich wel een flinke mep op zijn duim hebben gegeven.”

UNITED STATES LINES

vestigen de aandacht op de verbinding naar AMERIKA via de Middellandsche Zee,

s.s. Manhattan

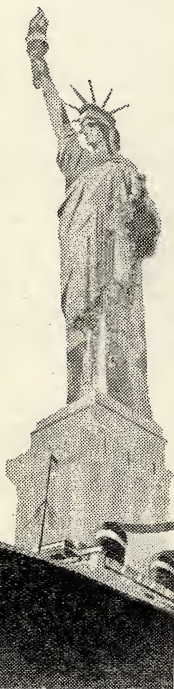
en

s.s. Washington.

De twee welbekende United States Lines' schepen „Manhattan“ en „Washington“ zullen de [reputatie van Amerikaanse gastvrijheid hoog houden, niettegenstaande den oorlogstoestand. U kunt van niet te overtreffen comfort en service overtuigd zijn.

Iedere 14 dagen een afvaart
van NAPELS en GENUA

*„YOU ARE IN
AMERICA WHEN YOU
STEP ONBOARD“.*

ROTTERDAM
Atlantic Huis
Westplein 2

PARIJS
10,
Rue Auber

LONDON
7, Haymarket - S.W.1.
38, Leadenhall Str. - E.C.